

יום הזיכרון לשואה ולגבורה

Daf 18: DIVORCE DOCUMENT, MEZUZAH, AND TEFILLIN

דף י"ח: גט, מזוזה ותפילין

The Torah stipulates there are certain types of legal documents and ritual articles which may be properly written only on one piece of parchment. For example, a *geht keritut* (divorce document), written so that a husband is able divorce his wife, may only be written on one piece of parchment. It would be invalid to write the beginning of the document on one piece and the continuation on another piece because regarding the *geht keritut* the Torah says: "And he wrote her a **bill of divorcement**." Hence, *Chazal* interpreted that the *geht* should be one document and not two. The same is true regarding a *mezuzah* text affixed to the doorway, which must also be written on only **one piece of parchment** and not on two separate parchments. Likewise, a **single parchment is used for the four parshiyot** (Torah portions) placed inside *tefillin* for the arm.

התורה קבעה דברים אחרים שאפשר לכתוב אותם אך ורק על חפץ אחד ולא על שני חפצים. למשל, גט כריתות שכותבים כדי שבעל יגרש את אשתו, אפשר לכתוב רק על חפץ אחד, למשל על גר אחד, אך אי אפשר לכתוב את ההתחלה על גר אחד ואת ההמשך על גר אחר, מפני שהתורה אומרת על גט הכריתות: "וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת." מכאן דרשו חז"ל שהגט צריך להיות ספר אחד ולא שנים. גם את המזוזה שמתקינים בפתח הדלת יש לכתוב על קלף אחד ולא על שני קלפים, וכך גם יש לכתוב על קלף אחד את ארבע הפרשיות שמניחים בתוך תפילין של יד ולא על שני קלפים.

Daf 19: THE AMORA RABBI YOSHIYA

דף י"ט: האמורא רבי יאשיה

When Rabbi Elazar wanted to know the Torah source of a certain *halakhah*, he turned to Rabbi Yoshiya and said to him: "You shall not sit on your feet until you explain these words to me." Meaning, **do not sit on your feet until you interpret this Jewish law for me**. The Talmud highlights that Rabbi Elazar spoke with "*Rabbi Yoshiya Dedarai*," – i.e., Rabbi Yoshiya of his generation. Rashi clarifies that the Talmud intended to ensure it was not mistakenly thought that Rabbi Elazar spoke with the *tanna* Rabbi Yoshiya, who lived many years before him. Rather, he spoke with the *amora* Rabbi Yoshiya.

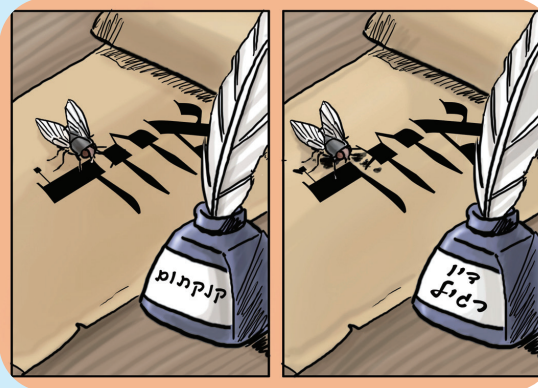

כאשר רבי אלעזר רצה לדעת מה המקור של הלכה מסוימת, הוא פנה לרבי יאשיה ואמר לו: "לא תישב אנרעך עד דמפרשת לה להא מלתא." כלומר: אל תשב על רגליך עד שתפרש לי הלכה זו. התלמוד מדגיש כי רבי אלעזר דיבר עם "רבי יאשיה דדריה" - האמורא רבי יאשיה שהיה בדורו. רש"י מסביר שכונת התלמוד היא שלא נחשוב כי הוא דיבר עם התנא רבי יאשיה שחי שנים רבות לפני כן, אלא דיבר עם האמורא רבי יאשיה.

Daf 20: KANKANTOM

STAM scribes are the writers of scrolls of *Sifrei Torah*, *tefillin* and *mezuzot* — STAM is the *rashei tayvot* (acronym) for **Sefer Torah**, **Tefillin**, and **Mezuzot**. The Talmud reports that Rabbi Meir used to put a material called **kankantom** (iron sulfate) into his ink to strengthen it so that the letters would not be erased.

Rabbi Yishmael once said to him: You must be more cautious with your work because if you are not careful, you may omit a letter from the verse, or write an unnecessary letter and that might cause the reader to misunderstand something. Rabbi Meir said to him: I surely am careful, and I also mix *kankantom* with the ink so that it becomes thick. And if, while I am writing, a fly comes and sits on one of the wet letters, it will not erase a part, because this ink is strong, and the fly cannot move the ink.

דף כ"ז: דיו "קנקנתום"

סופרי הסת"ם הם הכותבים ספרי תורה, תפילין ומזוזות - סת"ם ראשי תבות: ספר תורה, תפילין, מזוזות. התלמוד מספר שרבי מאיר היה רגיל לשים בדיו חומר בשם "קנקנתום" כדי לחזק את הדיו וכן האותיות לא ימחקו.

פעם אחת אמר לו רבי ישמעאל: עליך להיות זהיר ביותר במלאכתך כי אם חלילה לא תיזהר, אתה עלול להחסיר אות אחת מן הפסוק או לכתוב אות מיותרת ועלולים להבין דברים אחרים אמר לו רבי מאיר: שאינם נכונים. ודאי שנזהר אני בכה, ואני גם מערב "קנקנתום" בדיו שיהיה סמיה, ואם בשעה שאני כותב יבוא זבוב ויתישב על האותיות הרטובות הוא לא ימחק חלק מהן, כי הדיו חזק ואין הזבוב יכול להזיז את הדיו.

Daf 21: THE THIEVES AND THE TORCH

Once, a man walked alone on the road. In the middle of the night, he became afraid and concerned about several things. For instance, perhaps he would encounter thorns and get pricked; he might fall into pits and become injured; maybe thieves would tackle him, under cover of darkness; it was possible that harmful animals could conceivably attack him, and the like. And then, lo and behold, suddenly by chance, he happened upon a lit torch. The man breathed a sigh of relief, but he was still afraid of encountering dangerous animals or bandits. Once the light of the day dawned, he was no longer afraid at all, because dangerous animals and bandits generally act only in darkness.

Regarding this matter, our *daf* of Talmud states that the Torah is likened to the light of day which removes all fears. In the course of life, there are various difficulties a person could encounter, and Torah possesses the power to help a person illuminate and direct their life's path.

דף כ"א: השוודדים והאבוקה

מעשה באדם שהלך לבדו בדרך. באמצע הלילה הוא פחד וחסש מדברים רבים: אולי יתקל בקוצים וידקר; אולי יפול בבורות ויחבל; אולי שוודדים יקפצו עליו בחסות החשכה; אולי חיות רעות יתקפו אותו, וכדומה. והנה, לפתע הזדמנה לו אבוקה מאירה. הוא נאנח אנחת רוחה, אך עדין פחד מחיות רעות ושוודדים. כשהאיר היום כבר לא פחד ממאומה, כי חיות רעות ושוודדים פועלים בדרך כלל רק בחשכה.

על כך אמר התלמוד בדרך זה כי התורה משולה לאור היום המסיר את כל הפחדים, כי במהלך החיים יש קשיים שונים שאדם יכול להיתקל בהם, ויש בכוחה של התורה לסייע לאדם להאיר ולכונן את דרכו בחיים.

Daf 22: TALMID CHACHAM, TALMUD SCHOLAR

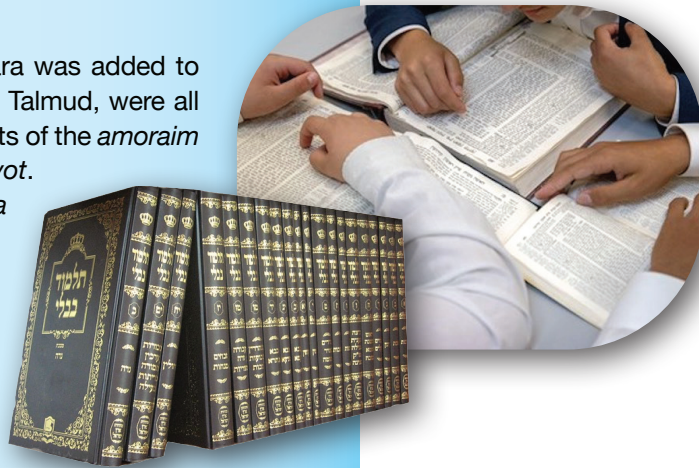
דף כ"ב: תלמיד חכם

A person who learns *Mishnayot* on their own is still not considered a *talmid chacham*, even if they know all the *Mishnayot*. What is required for a person to be considered a *talmid chacham*? A person must learn the logical foundation and rationale of *Mishnayot* from *talmidei chachamim*, to become a *talmid chacham*.

After the Mishnaic period, the Gemara was added to the Mishnah. There, in the combined Talmud, were all the explanations and logical arguments of the *amoraim* for understanding the *Mishnayot*. Consequently, whoever learns *Gemara* is also considered a *talmid chacham*.

מי שלומד משניות לבדו עדין אינו נחשב תלמיד חכם אף על פי שהוא יודע את כל המשניות. כיצד יחשב לתלמיד חכם? אם ישמש תלמיד חכם, עליו ללמוד מתלמידי חכמים את הטעמים ואת הסיבות להלכות, ואז גם הוא יהיה תלמיד חכם.

לאחר תקופת המשנה, כאשר התוספה אל המשנה גם הגמרא, בה כתובים כל הסברות והטעמים שאמרו האמוראים להבנת המשניות - אזי מי שלומד גמרא נחשב גם הוא לתלמיד חכם.

Daf 23: LEARNING HALAKHAH FROM TORAH VERSES

דף כ"ג: לימוד הלכות מפסוקי התורה

The Talmud contains various *halakhot* (laws) that were interpreted from Torah verses, and on this *daf*, it is possible to see how *Chazal* derived *halakhot* from the Torah.

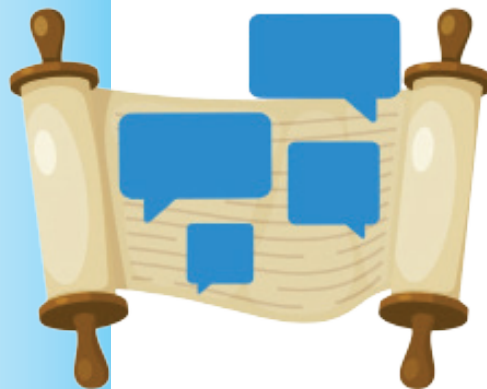
בתלמוד ישנן הלכות שונות שנדרשות מן הפסוקים, ובדף זה בתלמוד ניתן לראות כיצד חז"ל דרשו הלכות מן התורה.

Ritual Impurity for kohanim: We know that *kohanim* are prohibited from contracting ritual impurity through contact with a corpse. However, is it permissible for a female *kohen* to do so? Yes, the Talmud responds affirmatively. Based on what source is this answer derived? Because the Torah verse in which the *kohanim* are warned to refrain from becoming ritually impure, it is said: "Say to the *kohanim* the sons of Aaron" — sons, and not daughters (Leviticus 21:1).

טומאה לכהנות: אנו יודעים שלכהנים יש איסור להיטמא למת, אולם האם לכהנות מותר הדבר? התלמוד אומר שכן. זאת מניין? כי בפסוק שבו מוזכרים הכהנים שלא להיטמא נאמר: "אמר אל הכהנים בני אהרן" - בנים ולא בנות (!יקרא).

Consumption of ritual offerings: *Kohanim* eat portions of the sacrificial meat, including meat from *kodshei kodashim* (sacrifices of the highest level of sanctity), for example, *Chatat* (sin offering) and *Asham* (guilt offering). Do female *kohanim* eat sacrificial meat? No. From what sources do we learn this *halakhah*? Because the Torah verse that refers to *kodshei kodashim* states: "Every male among the sons of Aaron" — males, and not females (Leviticus 6:11).

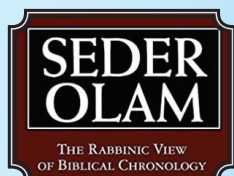
אכילת קורבנות: כהנים אוכלים מבשר הקורבנות, גם קורבנות קודשי קודשים, למשל חטאת ואשם. האם כוהנות אוכלות מבשר קודשי קודשים? לא. זאת מניין? כי בפסוק נאמר על קודש קודשים "כל זכר בבני אהרן" - זכרים ולא נקבות (!יקרא, ו').

Daf 24: RABBI YOSEI BAR HALAFTA

דף כ"ד: רבי יוסי בר חלפתא

In general, when the *Mishnah* mentions Rabbi Yosei, it refers to Rabbi Yosei Bar (ben) Halafta. Rabbi Yosei bar Halafta was born in Tzipori. He learned Torah from his father, Halafta, and was a student of Rabbi Akiva. Rabbi Yosei bar Halafta received rabbinic ordination and the authority to teach *halakhah* from Rabbi Yehudah ben Bava. In those days, the Romans ruled *Eretz Yisrael*, and they forbade the learned scholars of Israel to ordain *talmidei chachamim* to teach *halakhah* because they wanted to take away Torah from *Am Yisrael*. However, Rabbi Yehudah ben Bava laid down his life to formally ordain five *talmidei chachamim*, among them Rabbi Yosei bar Halafta. The Romans discovered the scholars and killed Rabbi Yehudah ben Bava, who is considered one of the *asarah harugei malchut* (Ten Martyrs).

בְּדֶרֶךְ כָּלל כְּשֶׁהִמְשִׁינָה מִזְכִּירָה רַבִּי יוֹסִי כּוֹנֵנָה לְרַבִּי יוֹסִי בֶר (בֶּן) חֲלַפְתָּא. רַבִּי יוֹסִי בֶר חֲלַפְתָּא נּוֹלַד בְּצִיפּוּרִי, לָמַד תּוֹרָה מֵאָבִיו חֲלַפְתָּא, וְהָיָה מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא. אֶת הַסְּמִיכָה לְהוֹרוֹת הַלְכוֹת הוּא קִבֵּל מֵהֵתְנָא רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. בְּאוֹתָם יָמִים שְׁלֹטוֹ הָרוֹמָאִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהֵם אָסְרוּ עַל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לִסְ מוֹף תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים לְהוֹרוֹת הַלְכָה, כִּי הֵם רָצוּ שְׁתִּיפְסֹק תּוֹרָה מֵעַם יִשְׂרָאֵל. אֶךְ רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ וְסָמַךְ חֲמִישֵׁה תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, בְּהֵם רַבִּי יוֹסִי בֶר חֲלַפְתָּא. הָרוֹמָאִים גִּילּוּ אוֹתָם וְהָרְגוּ אֶת רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא, שֶׁנֶּחֱשַׁב לְאַחַד מֵעֶשְׂרֵת הָרוּגֵי מַלְכוּת.

D'VAR TORAH: PARASHAT TAZRIA-METZORA

דבר תורה: פרשת תזריע-מצורע

Tzara'at (skin affliction) comes and affects three things around a person: their house, their clothes, and their body. At first, the infection infests the person's house, in the hope that they would understand the lesson, improve their actions, and speak less unkindly. However, other people live in the house, and it's easy for a person to blame their deficiency on others, and to say that the *tzara'at* appeared because of these others. For this reason, the *tzara'at* is passed into a person's clothes because the clothes of an individual are fitted and tailored for each person based on their height and stature. Nevertheless, even in this case, a person can evade taking responsibility for their actions and attribute their failings to others. After all, clothes are subject to exchange and transfer between friends, and in general, clothes are items given to be removed. Therefore, if even the hint through infected clothing was not sufficiently clear to a person for them to recognize their shortcomings, then there was no choice but to inflict *tzara'at* on that person's body. In this case, there is no place for interpretation, escape, or evasion. Here the person stands in front of the mirror and realizes that everything depends on them.

הַצָּרַעַת הַגִּיעָה וּפְגָעָה בְּשִׁלּוּשֵׁה דְבָרִים הַסּוֹבְבִים אֶת הָאָדָם - בְּבֵיתוֹ, בְּבִגְדָיו וּבְגוּפוֹ. תַּחֲלָה פָּנְתָה הַצָּרַעַת לְבֵיתוֹ שֶׁל הָאָדָם, בְּתַקְוָה שֶׁיִּבִּין אֶת הַלְקַח וְיִשְׁפֹּר מֵעֲשׂוֹ וְיִמְעַט בְּדַבּוּרִים לֹא טוֹבִים. אוּלַם, בְּבֵית גְּרָיִם אֲנָשִׁים נּוֹסְפִים, וְנוֹחַ לְאָדָם לְתַלּוֹת אֶת הַחֲסָרוֹן בְּאַחֵרִים וּלְהִגִּיד שֶׁהַצָּרַעַת הַגִּיעָה בְּגִלְלָם. לָכֵן, עֲבָרָה הַצָּרַעַת לְבִגְדִים, שֶׁכֵּן בְּגִדָיו שֶׁל הָאָדָם מִתְאִיִּמִּים וְתַפּוּרִים לְכָל אֶחָד כְּפִי מִדְתּוֹ וְקוֹמָתוֹ. אֶךְ גַּם כָּאן יְכוּל הָאָדָם לְהַמְלִיט וּלְתַלּוֹת אֶת הַדְּבָרִים בְּאֵחֵר, שֶׁכֵּן בְּגִדִים נִתְּנִים לְהַחֲלִפָה וּלְהַעֲבִירָה בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וּבְכֻלָּל - בְּגִדִים הֵם דְּבָרִים הַנִּתְּנִים לְהַסְרָה. לָכֵן, אִם גַּם הָרְמִיזָה דְּרָךְ הַבְּגָדִים לֹא הִיְתָה בְּרוּרָה לְאָדָם בְּאִפְּן אִישִׁי, לֹא נּוֹתְרָה בְּרָרָה כִּי אִם לְהַטִּיל אֶת הַצָּרַעַת בְּגוּפוֹ הָאִישִׁי. כָּאן כִּבֵּר אִין מְקוֹם לְפִרְשָׁנוּיּוֹת, בְּרִיחוֹת וְהִתְחַמְקוּיּוֹת. כָּאן הָאָדָם עוֹמֵד מוּל הַמִּרְאָה וּמִבִּין כִּי אִין הַדְּבָר תְּלִי אֵלָּא בּוֹ.